

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Teresa Mertuszka

Protokolant : Agnieszka Chmielewska - Jakimionek

po rozpoznaniu w dniu 24.09.2014 roku w Lubaniu

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda G. S. kwotę 2.758,67 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt osiem złotych 67/100) z odsetkami ustawowymi obowiązującymi w okresie wymagalności świadczenia głównego od dnia 06.03.2012r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda G. S. kwotę zł 518,75 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn.akt I Cupr 217/13

UZASADNIENIE

Powód G. S., reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego M. H., wniósł o zasądzenie od strony pozwanej – Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.3054,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 04 marca 2012 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając powództwo, pełnomocnik powoda podniósł, że w grudniu 2011 r. należący do powoda pojazd marki F. (...) nr rej. (...), ubezpieczony u strony powodowej w ramach umowy ubezpieczenia autocasco, został w kilku miejscach porysowany. Pozwana (...) S.A. przyjęła co do zasady odpowiedzialność za przedmiotową szkodę i ustaliła odszkodowanie przy uwzględnieniu zużycia eksploatacyjnego pojazdu powoda. Odszkodowanie to zostało wypłacone powodowi w wysokości 1.709,18 zł w dniu 05 marca 2012 r. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się różnica pomiędzy wysokością szkody ustaloną na zlecenie powoda przez biegłego rzeczoznawcę Z. O. w wysokości 5.013,73 zł a kwotą odszkodowania wypłaconą powodowi przez stronę pozwaną.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 marca 2013r. w sprawie I Nc 71/13 Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z należnymi kosztami postępowania w wysokości 647 zł.

Od powyższego nakazu zapłaty pełnomocnik strony pozwanej radca prawny S. L. wniosła skutecznie sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik strony powodowej

podniosła, że wysokość odszkodowania wypłacona powodowi stanowi rzeczywiste koszty naprawy uszkodzonego pojazdu i pozwala na skuteczną jego naprawę, to znaczy przywrócenie o stanu sprzed powstania szkody.

Ponadto wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji w celu ustalenia kosztów naprawy pojazdu związanych ze zdarzeniem z dnia 12 grudnia 2011 r., przy uwzględnieniu łączących strony postanowień OWU (...) oraz o ustalenie, czy i w jaki sposób powód dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu. Pełnomocnik strony pozwanej ponadto podniosła, że z uwagi na prowadzenie przez powoda działalności gospodarczej brak jest uzasadnienia na domaganie się przez niego odszkodowania brutto.

Pełnomocnik powoda w odpowiedzi na sprzeciw z dnia 22 maja 2013 r. podtrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia i wnioski. Podniósł ponadto, że samochód nie został naprawiony i sprzedany przez powoda, co oznacza, że brak jest po stronie powoda możliwości potencjalnego zwrotu bądź rozliczenia podatku VAT, co uzasadnia żądanie odszkodowania w wysokości brutto. Pełnomocnik powoda następnie w piśmie procesowym z dnia 09 września 2013 r. rozszerzył powództwo o dalszą kwotę 499,50 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2011r. uszkodzeniu uległ stanowiący własność powoda samochód osobowy marki F. (...), nr rejestracyjny (...). Uszkodzenie polegało na porysowaniu przez nieznanego sprawcę maski i obu boków pojazdu. Postępowanie w przedmiocie spowodowania szkody w mieniu powoda zostało w dniu 23 grudnia 2011 r. umorzone z powodu niewykrycia sprawcy.

(dowód – postanowienie (...) 732/11 k. akt 5)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego dokonano rozliczenia szkody w pojeździe powoda, ustalając, że koszty naprawy jego pojazdu wyniosły 1.709,18 zł brutto. Kwotę tę wypłacono powodowi w dniu 05 marca 2012 r.

(okoliczność bezsporna)

W opinii przyjętej na potrzeby postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyjęła wysokość szkody w kwocie netto 1.389,57 zł, brutto 1.709,17 zł. Na sumę tę złożyły się - wartość robocizny w wysokości łącznej 785 zł oraz koszt materiału lakierniczego w wysokości 604,50 zł. Przy ustalaniu wysokości szkody przyjęto 50 zł/rbg zarówno dla prac blacharskich jak i lakierniczych. Ponadto uwzględniono pomniejszenie wartości części zamiennych z uwzględnieniem współczynnika 0,6 przewidzianego w § 15 OWU.

(dowód - akta szkody K/0954376/2011)

Nie zgadzając się w wyceną szkody, przeprowadzoną przez stronę pozwaną w trakcie postępowania likwidacyjnego, powód zwrócił się do Biura Usług (...) i Ruchu Drogowego (...) mgr inż. Z. O. o sporządzenie kalkulacji szkody. Rzeczoznawca, w oparciu o system EurotaxGlass ustalił, że całkowita wysokość szkody w samochodzie powoda wynosi 4.076,20 zł netto (brutto 5.013,73 zł). Na sumę tę złożyły się - wartość robocizny w wysokości łącznej 2.550 zł oraz koszt materiału lakierniczego w wysokości 1.526,20 zł. Rzeczoznawca przyjął jako stawkę pracy blacharza 90 zł/rbg oraz lakiernika - 100 zł/rbg.

(dowód – opinia techniczna Nr (...) k. akt 9-18)

Z uwagi na rozbieżności dotyczące rozmiarów szkody w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...) przedstawionej przez stronę pozwaną, a kalkulacją wykonaną przez powoda, Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego do spraw techniki motoryzacyjnej i kosztorysowania na okoliczność ustalenia rzeczywistej szkody powstałej w pojeździe powoda w dniu 12.12.2011r. oraz na okoliczność prawidłowości kosztorysów sporządzonych przez strony.

Powołany w niniejszym postępowaniu biegły sądowy mgr inż. T. K. po zapoznaniu się z aktami oraz aktami szkodowymi ustalił ostatecznie na potrzeby niniejszej sprawy swoją wersję kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu.

W wyniku analizy i weryfikacji materiału dowodowego oraz na skutek przeprowadzonej kalkulacji naprawy pojazdu, biegły ustalił, że wysokość uzasadnionej szkody w pojeździe powoda jest zgodna z przedłożoną przez powoda opinią techniczną i wynosi netto 4.482,20 zł, czyli 5.513,23 zł brutto. W sporządzonej opinii biegły przeanalizował wysokość stawek stosowanych na przełomie 2011 i 2012 roku przez zakłady naprawcze z miasta L.. Ustalił, że średnia stawka w L. za prace mechaniczno-blaharskie i lakiernicze wynosiła 100 zł/rbg . Biegły ponadto przyjął wartość części zamiennych w wysokości 1.017,51 zł, gdyż wynika to z technologii naprawy zgodnej z producentem oraz pozostawienie indeksu 100% (brak potrącenia) w stosunku do wartości materiału lakierniczego.

Ostatecznie biegły przyjął wartość części zamiennych na kwotę 1.017,51 zł; wartość materiału lakierniczego na kwotę 1.255,79 zł; wartość prac blacharskich na kwotę 729 zł (90 zł/rbg) oraz wartość prac lakierniczych na kwotę 1.480 zł (100 zł/rbg).

(dowód – opinia biegłego sądowego mgr inż. T. K. k. akt 67)

Pełnomocnik powoda po doręczeniu mu opinii biegłego nie wniósł do niej żadnych zastrzeżeń. Rozszerzył natomiast powództwo o dalszą kwotę 499,50 zł.

Pełnomocnik strony pozwanej natomiast wniosła zarzuty w stosunku do opinii biegłego polegające na niewywiązaniu się przez biegłego z nałożonego na niego zlecenia, zgodnie z którym miał on ustalić wysokość szkody zgodnie z łączącymi strony postanowieniami umowy ubezpieczenia, w tym w szczególności § 15 OWU, który stanowi, że koszt części zamiennych ustala się z uwzględnieniem współczynnika 0,6 oraz procentowego pomniejszenia wartości części w zależności od okresu eksploatacji. Ponadto pełnomocnik zarzuciła też, że biegły nie ustalił, czy i w jaki sposób (przy użyciu jakich części) powód dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu.

W opinii uzupełniającej biegły sądowy mgr inż. T. K. przedstawił na potrzeby postępowania trzy warianty wyliczenia wartości szkody w pojeździe powoda, przy uwzględnieniu postanowień OWU (...) łączących strony.

Zgodnie z wariantem pierwszym (punkt a), przy uwzględnieniu współczynnika 0,6 na części alternatywne (mimo ich braku – Raport optymalizacyjny) oraz przy uwzględnieniu potrącenia eksploatacyjnego na części w wysokości 60% (przy braku sprawdzenia i opisu stanu technicznego wymienianych elementów ze względu na technologię producenta) wysokość szkody wyniosła netto 3.632,39 zł, brutto 4,467,84 zł.

Zgodnie z wariantem drugim (punkt b), tylko przy uwzględnieniu potrącenia eksploatacyjnego na części w wysokości 60% (przy braku sprawdzenia i opisu stanu technicznego wymienianych elementów ze względu na technologię producenta) wysokość szkody wyniosła netto 3.871,81 zł, brutto 4,762,33 zł.

Zgodnie zaś z wariantem trzecim (punkt c) bez współczynnika 0,6 oraz potrącenia eksploatacyjnego wysokość szkody jest taka, jaką biegły przedstawił w opinii pierwotnej, czyli netto 4.482,30 zł, brutto 5.513,23 zł.

(dowód – opinia uzupełniająca biegłego k. akt 108)

Powód G. S. zam. L. ul. (...) w grudniu 2011 r. był zarejestrowany w Urzędzie Skarbowym w L. jako podatnik podatku od towarów i usług. Zgodnie z przedłożonymi przez niego dokumentami samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) nie był ujęty w wykazie środków trwałych prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa.

(dowód - informacja Urzędu Skarbowego w L. z 31.10.2013r. k. akt 83)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie poza sporem pozostaje okoliczność, że na stronie pozwanej spoczywał obowiązek naprawienia szkody w pojeździe powoda zgodnie z umową ubezpieczenia autocasco o numerze polisy (...).

Spór dotyczy jedynie wysokości należnego powodowi odszkodowania, z uwagi na istnienie w tej sprawie rozbieżnych opinii rzeczoznawców, przedłożonych przez obie strony postępowania.

Strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznała mianowicie, że ostateczna wysokość należnego powodowi odszkodowania zamknie się ostatecznie w kwocie 1.709,17 zł brutto, która to należność jej zdaniem daje realną możliwość pełnego naprawienia szkody w przedmiotowym pojeździe.

Powód natomiast, nie zgadzając się ze stanowiskiem ubezpieczyciela, a w szczególności z wysokością przyznanego mu odszkodowania, przedstawił własny kosztorys, opracowany przez Biuro Usług (...) i Ruchu Drogowego (...) mgr inż. Z. O., określając początkowo wysokość należnego odszkodowania na kwotę 5.013,73 zł brutto, a następnie, po rozszerzeniu powództwa na kwotę 5.513,23 zł brutto.

Z uwagi na istnienie powyższych zasadniczych rozbieżności w sporządzonych wycenach dla prawidłowego rozstrzygnięcia sporu koniecznym było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i kosztorysowania, który po przeanalizowaniu zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, w wydanych przez siebie opiniach (pierwszej i uzupełniającej), ustalił na potrzeby tego postępowania trzy warianty wysokości szkody.

Sąd uznał, że przedłożone opinie – wstępna i uzupełniająca jest wyczerpująca, wysoce profesjonalna, fachowa i merytorycznie poprawna, a tym samym pozwalająca na dokonanie prawidłowego rozstrzygnięcia sporu. Nie mógł Sąd podzielić zarzutów podnoszonych przez pełnomocnika strony pozwanej radcę prawną S. L., że biegły nie wywiązał się w sposób należyty z nałożonego na niego przez Sąd zobowiązania. Pierwszy zarzut odnoszący się do błędnie przyjętych przez biegłego w opinii stawek za roboczogodzinę jest w świetle danych zawartych w opinii zupełnie chybiony. Strona pozwana domagała się bowiem, aby biegły dokonał ustaleń w tym zakresie po zasięgnięciu opinii w warsztatach samochodowych położonych na terenie likwidacji szkody, w dacie zaistnienia szkody, to jest w 2011r. oraz, aby te stawki nie były wyższe niż przyjęte w prywatnej opinii przedłożonej przez powoda. Biegły w swojej opinii na stronach 67 oraz 108 podał sposób ustalania tych stawek oraz wskazał, że dane te dotyczą roku 2011.

Pozostałe zarzuty wnoszone do opinii biegłego przez pełnomocnika strony pozwanej nie są również uzasadnione, gdyż nie zmierzają do zobowiązania biegłego do oceny merytorycznej i prawnej zebranego w sprawie materiału dowodowego, co nie może być przedmiotem opinii biegłego, lecz jedynie oceny Sądu rozstrzygającego sprawę.

Zauważyć należy, że pełnomocnik strony pozwanej, po doręczeniu jej opinii uzupełniającej biegłego, w piśmie procesowym z dnia 16 czerwca 2014 r. wskazała, że miarodajnym dla sprawy i zgodnym z zawartą pomiędzy stronami dobrowolną umową ubezpieczenia jest wariant pierwszy, oznaczony przez biegłego literą „a”, gdyż tylko on uwzględnia w pełni postanowienia łączących strony OWU (...).

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowody w postaci akt szkody oraz obu opinii biegłego, Sąd doszedł do przekonania, że brak jest dowodów wskazujących na fakt wykupienia przez powoda droższego wariantu polisy, znoszącego zastosowanie współczynnika 60% obniżenia za eksploatację oraz nieuwzględniania współczynnika 0,6 w zakresie części alternatywnych. Takie zaś postanowienia zawarte są w § 15 OWU (...) łączącym strony postępowania, zgodnie z zawartą pomiędzy nimi dobrowolną umową ubezpieczenia AC.

Ostatecznie dla potrzeb niniejszego postępowania Sąd przyjął wariant pierwszy zawarty w opinii uzupełniającej biegłego pod literą „a” i uznał, że wysokość szkody powstałej w pojeździe powoda wynosi netto 3.632,39 zł, brutto 4.467,84 zł i uznał, że powodowi należy się odszkodowanie w kwocie 2.758,67 zł. Na kwotę tę składa się różnica pomiędzy wypłaconym mu przez stronę pozwaną odszkodowaniem w wysokości 1.709,17 zł brutto a sumą 4.467,84 zł, przyjętą przez biegłego we wspomnianym wyżej wariantcie „a” opinii uzupełniającej.

Sąd przyjął wartość brutto przysługującego powodowi odszkodowania z uwagi na okoliczność, że przedmiotowy pojazd nie wchodzi w skład środków trwałych prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa, stanowiąc jego własność prywatną. Pozwany nie miał ponadto możliwości odliczenia sobie podatku VAT z uwagi na okoliczność, że pojazd nie został przez niego naprawiony, a następnie w takim że stanie sprzedany. Ponadto zauważyć należy, że strona pozwana pierwotnie odszkodowanie przyznane powodowi w wyniku przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego wypłaciła też w wysokości brutto, co należy uznać za przyznanie, że w takiej wysokości należało się ono powodowi.

Dlatego też orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako wygórowane.

O odsetkach orzeczono zgodnie z zasadą prawa cywilnego, według której dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się one wymagalne.

Orzeczenie o kosztach ma podstawę prawną w art. 100 kpc.

Bezspornym jest, że powód wygrał proces w 73%, a strona pozwana w 27%. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 1.216,20 zł (100 zł opłata sądowa od pozwu, 499,20 zł wynagrodzenie biegłego, koszty zastępstwa procesowego 600 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł), natomiast strona pozwana w łącznej kwocie 1.366,84 zł (600 zł koszty zastępstwa procesowego i 17 zł opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa, koszty opinii biegłego w wysokości 749,84 zł).

Ostatecznie, zatem powód wygrała proces w zakresie kosztów co do kwoty 887,80 zł (73% z kwoty 1.216,20 zł), natomiast strona pozwana co do kwoty 369,05 zł (27% z kwoty 1.366,84 zł). Różnica tych kwot daje kwotę 518,75 zł i taką też kwotę Sąd w punkcie trzecim wyroku zasądził na rzecz powoda od strony powodowej tytułem zwrotu części poniesionych przez niego kosztów procesu.